

myndigheden fra Forældrene, og naar der skal optages Forhør, Vidner indkaldes o. s. v., bliver Retsbetjenten i Kredsen tillige Medlem af Værgeraadet, afholder disse Forhør og deltager i Værgeraadets Afgørelse. Det forekommer mig, at der ved denne Ændring er raadet Bod paa, at Politimesteren er sat ud af Værgeraadet som Formand. I det hele taget tror jeg nok, at den Lov, vi her have med at gøre, vil i meget ringe Grad komme til at virke ude paa Landet. Det er en Lov, som absolut vil faa sin allerstørste og væsentligste Betydning i København og dernæst i de store Købstæder. — Man har gjort en anden Forandring med Hensyn til Værgeraadene i Kommunerne, idet man ikke har medtaget Sognepræsten, saaledes som oprindelig foreslaaet. Derimod har man ladet Skolekommissionen af sin Midte vælge et Medlem; det skulde maaske være en Erstatning derfor. Det forekommer mig imidlertid, at Præsten, som er overordentlig godt kendt med disse Forhold — naar det da er en god Præst, som det ofte er — naturlig kunde have Sæde i dette Værgeraad, i Stedet for at man lader Skolekommissionen vælge et Medlem. Præsten kender mange af disse smaa Hjem og har tidt stor Interesse for hele denne Del af Befolkningen. Jeg vilde finde det naturligt og rimeligt, om han var Medlem af Værgeraadet.

Jeg savner en Bestemmelse i § 3 om, hvorvidt dette at være Medlem af et Værgeraad er tvungent. Der staa senere hen, at det at være Tilsynsværge skal kunne paalægges som tvungent Ombud. Jeg ved ikke, om ogsaa disse Valg til Værgeraadene skulde være tvungne, eller om man kan sige nej til dem. — Det er vist en fuldstændig rigtig Bemærkning fra den ærede første Taler, at det at opfylde Betingelserne for at kunne beklæde et Dommersæde neppe er nok til at være skikket til at vælges som Formand for Værgeraadet i København. Der vil jeg ogsaa foretrække en Ændring.

Men hvad jeg særlig vil nævne, angaar § 10. Det er en ny Paragraf, der er sat ind nede i Folketinget, og som for det første indfører en Tilsynsværge, som Værgeraadet under visse Omstændigheder kan bede om at tilse disse Børn, undersøge, hvorledes de opdrages, og i det hele taget give Raad til Forældrene med Hensyn til deres Opdragelse, altsaa inden de ere tagne fra Forældrene. Værgeraadet skal søge at faa en saadan Tilsynsværge, men kan det ikke faa ham, kan det be-

skikke en til Tilsynsværge; det skal være et offentligt Ombud, og han skal være pligtig at paatage sig dette Hverv. Det er ganske sikkert, at en Mand, der tvinges til at paatage sig et saadant Hverv, neppe er den heldigste til at udføre det, og jeg ved egentlig ikke, hvorfor man har indført denne Tilsynsværge, idet man i Loven af 1. Marts 1895 har et Tilsyn med Plejebørn. Forholdet mellem dette Tilsyn med Plejebørn og den Tilsynsværge, som her bringes frem, er mig ikke ganske klart — jeg tror ogsaa, den ærede første Taler berørte, at Forholdet er noget uklart —, og jeg ser ikke rigtig, hvorfor man ikke kunde henvise til dette Tilsyn med Plejebørn, som har Erfaring i den Retning.

Det næste Stykke i § 10 omhandler, at Værgeraadet skal skønne over, hvorvidt det er slette økonomiske Forhold i Hjemmet, der er den særlige Grund til, at Barnet vanrøgtet. Hvis det er saa, skal det meddele det til den fri Fattigkasse eller til Sogneraadet, som saa skal søge denne økonomiske Mangel i Hjemmet afhjulpen, og det, der ydes Forældrene i den Retning, skal ikke være Fattighjælp. Jeg maa hertil sige, at jeg synes, det er en højst mærkelig Bestemmelse. Hvis der i et fattigt Hjem intet ondt sker med Børnene, men de blive ordentlig opdragede, saaledes som saadanne fattige Folk nu en Gang kunne opdrage deres Børn, og et saadant Hjem alligevel kommer til at trænge til og faar Fattighjælp, saa betragtes det som Fattighjælp. Men er der et andet fattigt Hjem, som i øvrigt er stillet akkurat paa samme Maade, men hvor Børnene mishandles og vanrøgtet, og dette Hjem faar samme Fattighjælp som det første, skal det ikke betragtes som Fattighjælp. Det bliver en Slags Præmie, om jeg saa maa sige, paa at vanrøgte sine Børn. Det er en højst besynderlig Bestemmelse, der her er indført, jeg forstaar den slet ikke og finder den i og for sig ganske urimelig.

Et Punkt, som ikke er mig ganske klart, er, hvorvidt Fattiglovens § 40, der i bestemte Tilfælde hjemler Kommunalbestyrelsen Ret til at tage Børnene fra Forældre, som staa under fast og vedvarende Fattigforsørgelse, naar Børnene vanrøgtet i Hjemmet, ophæves som Følge af denne Lov. Der staa ganske vist i Lovforslagets § 50, at „naar Loven i dens Helhed er traadt i Kraft, kan Børns Anbringelse paa de i denne Lov hjemlede Maader uden Samtykke af Forældrene eller dem, der træde i disses Sted, kun ske i Henhold til